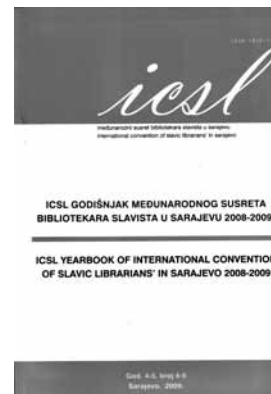

Вратити кориснике у библиотеке

ICSL - godišnjak međunarodnog susreta bibliotekara slavista u Sarajevu / ICSL yearbook of international convention of slavic librarians' in Sarajevo 2008-2009 god. 4-5, vol 4-5 / broj 4-5. Sarajevo, decembar/prosinac 2009.

Најлакше би било почети и завршити овај приказ речи-ма: ово је сјајна публикација. Ипак, дужност је да се каже и због чега, односно какав је њен могући значај за библиотекарство у Србији. Као и сваки часопис, *ICSL – Годишњак* је хетероген по садржају, иако се могу уочити две тематске структуре које доминирају текстовима.

Прва је информационе технологије и библиотекарство, а друга се тиче најакутнијег проблема не само јужнословенског, већ, чини се, и светског библиотекарства, а то је однос библиотеке и корисника или, како би се то пластичније рекло, проблем повратка корисника у библиотеку.

Иако се ова два питања могу чинити разнородним, она су суштински веома повезана. Наиме, информационе технологије, њихово увођење, савлађивање и прилагођавање које најпре морају да изврше библиотекари, нужан су корак да се корисници, који су махом данас и сами информатички писмени, врате у библиотеке. У том смислу су чланци ауторки попут Карен Рондестведт, Амре Решидбеговић или Вере Петровић и Бојане Вукотић уско повезани са онима Драгане Сабовљев, Горана Траиловића или Бебе Е. Решидовић. Због тога се овај зборник може и мора читати као озбиљна студија о томе шта нам ваља чинити данас, на почетку двадесет првог столећа, уколико желимо да очувамо библиотеке као такве. Решења која се нуде у текстовима различита су од искуства до искуства, али повезује их заједнички именитељ: нема повратка корисника у библиотеке, ако библиотекари не учине значајне напор у пољима едукације и мобилности. Не треба заборавити на промост која одликује традиционално библиотекарство.

Промене које тако прецизно бележе неки од текстова и изазови пред којима се библиотекарство нашло у дигитално доба, у радовима зборника су јасно дефинисани и када су у питању јавне библиотеке, али и оне специјализоване. У неким текстовима (Маја Панца, нпр) увиђа се и шири значај који информационе технологије и библиотеке као њихови експоненти имају за демократичност друштва као целине. И то није тачно само зато што се ради о одбрани професије, већ се јасно потцртава суштински значај библиотеке као места на којем је могуће и потребно бити демократичан. Ипак, како јасно истиче ауторка,

заувек ће нас пратити дигитална неједнакост, као што нас прати и свака друга јер богатство диктира степен развијености једног друштва.

Друга важна ствар коју желимо да истакнемо јесте оно што би се могло назвати емпатијска функција оваквог зборника. Наиме, читајући и прегледајући садржај часописа, његову међународну поставку и значај, као и чланке, увиђате да су ствари свуда у свету исте – корисници, попут новца, све више напуштају библиотеке и борба за њихову наклоност је заиста од изузетне важности. У том смислу се овакав зборник може посматрати и као заједнички текст упозорења, делимично и јавности, али превасходно колегама и колегиницама да се узмемо у памет и да створимо тактику, да уложимо заједнички напор да се статус библиотеке у региону, па зашто не и у читавом свету, подигне на виши ниво. Ако се у једном Детроиту у богатим Сједињеним државама размишља о затварању огранака библиотеке, онда шта очекивати у нашим екс-југословенским, балканским, у много чему осиромашеним приликама. Због тога је овај зборник згодно место за размену искустава, за промишљање и конципирање заједничке платформе о томе на који начин почети с решавањем акутних проблема библиотекарства. Овакви сусрети и зборници који се након њих појављују не служе само да би аутори прилога скупили пар међународних поена, већ управо да бисмо сви заједно, надахнути њиховим искуством, покушали да учинимо оно што је у нашој моћи да се струка подигне на што је могуће виши ниво и самим тим и заштити. То је прави значај ове публикације.

Владимир Арсенић